

ljudi smerti po kužnih kozah varjejo in branijo, de se človeškemu narodu od Bogá dana lepôta ohrani.

V Ljubljani je začel rajnki Dr. Vincenci Kern v letu 1798 koze staviti, in sicer jih je v pervim letu 60 otrokam stavil. Zdej je že povsod stara navada, de se otrokam na spomlad kozé stavijo.

(Konec sledí.)

Velki letni zbor c. k. krajske kmetijske družbe.

(Nadalje.)

Gosp. Dr. Struppi, sedajni oskerbnik Ljubljanskiga družbniga verta na Poljanah, je popisal sadne in murbne drevesa in vse karkoli je bilo letas na tem vertu sejana ali sajeniga. Reja murbnih dreves se je na Krajskim močno povzdignila in po Dolenskim in Gorenskim so se je jeli kmetovavci zlo poprijemati. Kmetijska družba bo tedej skerbela, de bo vsak, kdor koli bo hotel, po nizki ceni murbnih drevesc ali pa tudi semena dobival. Po popisu gosp. dohtarja stoji na imenovanim vertu zdej 520 starejih murbnih dreves; nekoliko izmed njih jih je za pičo židnih gosenc namenjenih, nekoliko pa de se bo seme od njih jemálo. Razun teh 520 dreves stoji še 17 tavžent drevesc beliga in moretjanskiga plemena razne starosti za prodajo pripravljenih, 2 tavžent drevesc pa velikolistnatiga plemena. Letasnje leto je bilo 6 tavžent drevesc po nizki ceni prodanih, nekaj pa tudi brez plačila kmetam podarenih. Dva funta semena je bilo za posetev pripravljeniga, ki je zdej že posejano. Po takim ravnanji bo v malo letih kmetijska družba v stanu, vsako leto kakih 10 tavžent murbnih drevesc kmetovavcam podati, kér imamo za gotovo pričakovati, de bo gosp. Dr. Struppi lepó naprej peljal in od leta do leta razširjeval, kar je gosp. Dr. Orel, poprejšni oskerbnik tega verta, osnoval.

Tudi za sadjorejo bo gosp. Dr. Struppi, karkoli bo moč skerbel; v ti reči bo pa več truda in časa potreba. Zdej stoji na vertu 502 odrašenih sadnih, večidel žlahtnih dreves, od kterih se bojo cepi jemali. Letas je bilo od 5 tavžent jabelčnih divjakov 3 tavžent cepljenih; dva tavžent pa, ki jih je ostalo, bodo drugo leto cepljeni, in tudi 8 sto hruškovih divjakov, ki so letas bili v vert zasajeni. 1 funt jabelčnih in pa pol funta hruškovih pešká, ki so bile lani sejane, lepo rast obetajo. — Razun tega so na vertu posajene podzemeljce iz vsih kantonov cele krajske dežele v ta namen, de bi se obilno semena pridélalo, to je: tistiga praviga semena, ki se po cvetji v podobi majhnih jabelčkov prikaže. — Vsejane so za poskušnjo še mnoge ptuje žita, rusovski lan, angležki peteršelj, buče tistiga plemena, ki po centu vagajo, akacijevo in smerekovo seme, divji kôstanj, i. t. d.

Kmetijska družba ima tudi na Ljubljanskim mahu (močirji) 25 oralov veliko zemljiše, ktero so ji rajnki Cesar Franc kupili, de ga imá — sosedam v izgled — obdelovati; 2 tavžent goldinarjev so ji v ta namen podarili, in pervolili, de se sme Francovo zemljiše imenovati. Gospodu Drju. Orlu je to obdelovanje izročeno. Razun 6 oralov je že vse obdelano v njive, senožeti in gojzde; to zemljiše je bilo v začetku nar slabiji na celim mahu; pa ravno takó je moglo biti, kér so rajnki Cesar ukazali, de naj kmetijska družba drugim sosedam v izgled močirje po nar boljši vednosti obdeljuje.

(Konec sledí.)

Nesrečne prigodbe — drugim nauk.

Ni davnej kar je neki Mitrovčan voz vina v Karlovcu v Slavonii kupil, ktero mu je znan voznik v Mitrovic peljal. V terg pridši, ki mu je Ruma ime, se v neki gostivnici vstavita, in se ondi vina čez mero

navlečeta. Od tam že zvečer pôzno odrineta in se na polne sode vsedeta, in ko se proti Mitrovcu dremaje peljata, se jima voz polomi; Mitrovčan pade pod sod, ki je 10 veder vina deržal, voznik ovehne pa na drugo stran vozá. Kmalo po tem so ju obadva spijoča našli; eniga v časnim, drugiga pa v večnim spanji.

(Smert po vžitih starih jetrenih klobasah). Na Bavarskim so 2. dan pretečeniga mesca en kovač, njegova žena in en šivar, ki je per kovaču v deli bil, stare jetrene klobase jedli. Hud strup, ki se v starih jetrenih in kervavih klobasah zaredí, je nar poprej kovača, in potem šivarja ob življenje pripravil, kovačica pa je tudi takó hudo zbolela, de so jo javalne smerti oteli. — Glejte bravci! de je res, kar smo vam že večkrat perpovedovali!

Slovenski oglednik. *)

1. list.

Stricu Jurju, metlárju v Rovtah.

Preljubi stric! v serce me je veselilo viditi, de si tudi Ti par petie za Novice poslal, in pokazal, de imate tudi Rovtarji glavo in sercé na pravim kraji, in de marsikteriga mestnjana in širokoustniga bahača osramite, ki vas zaničuje. Pa takó je svet vstvarjen in ne jez, ne Ti mu ne moreva pomagati, de je večidel — narobe svét. Ne maraj nič: Ti si pokazal, de so hribovci tudi umni ljudjé; zató Tebe izmed vsih družih povzdignem in Ti ta list pišem. Tode ne misli že, de si nehal Rovtar bití in de si že več ko Rovtar, če Ti pišem; metlár si in boš ostal, in ravno kér si metlár, Ti pišem: prvič de Te potolažim, drugič pa, de pameten odgovor od Tebe dobim na vprašanje, ktero na sklepu tega lista bereš.

Vem, de boš sterme gledal pri besedah „de Te potolažim“, pa kaj čem, reči Ti moram, de ste Ti in vsi tvoji bratje v nevarnosti ob svoj kosčik kruha priti, kteriga si s metlámi v potu svojiga obličja zaslužite. Zakaj de ste v nevarnosti, boš zdajci zvedel. — Glej ravno zdej pridem iz mesta, kjer sim imel opravke, ves oprášen kakor mlinar in prahú sit, de se ne morem odkašljati. „Bog se usmili, kje si bil, de si tak?“ me vpraša prijatelj. Rad bi mu bil odgovoril, pa kašel mi ni pripustil. Jezil bi se bil, če bi se plačalo, nad vsako neumnostjo jezo spušati. Misli si mojo nadlogo. Pot me je peljala po mestu ravno za dvema ženskama iz predmestja; našopirjeni ste bile in košati, de si Rovtar ni vstani misliti kakó. To bi še nič ne djalo; ali krila ste imele takó dolge tudi, de si ga je vsaki ped dolgo po tleh vleklo, in kér je bil ravno silno velik prah, je bila za njima taka megla prahú, de tri pedi pred sabo nisim muhe razločil. Mislil sim si: ubogi Jurče! čimú se domá z metlámi ubijaš? Ljubljana jih ne potrebuje in jih ne bo potrebovala, dokler se bodo ženske takó nosile. — Vidim Te, dragi stricek, kakó metle v en kót, Novice v drugi kot mečeš, de Ti kaj taciga povedo; pa ne maraj nič, saj veš de je ženska nošnja današnji čas taka, kakor ženske misli, danes dolga, jutri pa kratka do kolén. Le pridi kmalo v Ljubljano z metlámi in stavim, tistih hišinj in kuhare, kterim si o Trijacihi svoje metle prodál, v njih dolzih novih krilih ne boš poznal več, in če drugič prideš tudi ne; verjemi mi de ne. Zakaj pobrale bodo vse, kar bo njih gospodinjam odpadlo; in to pride vse iz tega, kér hoče današnji dan vse gospá biti, in nej bo komaj mesec v

*) Dajali bomo od časa do časa liste temu enake v Novice, in mislimo, de bomo z njimi marsikterimu domorodcu vstregli, akoravno vemo, de nam bo ta ali uni zabavljivost očital. Mi pa ne bomo namena Novic nikoli prezérli, kteri je: učiti, podučiti, hvaliti vsaciga, komur hvala gré, in s kersansko ljubeznijo in rahljimi besedami grajati napénosti, in poboljšati, kar se poboljšati da — k pridu našiga naroda.